

Hồi 15

Lão hồ ly khoan khoái không được bao lâu.

Bởi vì vừa đến chỗ lúc trước thuyền bị gió bão đánh chìm, Lục Tiểu Phụng bèn nhảy xuống thuyền nhỏ, một mình đem theo một bình nước, một túi lương khô, chèo thuyền đi mất.

Lần này bọn họ không hề bị giông bão gì cả, Lục Tiểu Phụng bèn quyết định một mình mình tùy theo sóng biển phiêu dạt.

Chàng còn nhớ ở trên đảo, lão đầu có nói với mình:

- Cũng chỉ vì có dòng nước ngầm này, mà ông mới trôi vào được đảo.

Vì vậy chàng không ngớt thò tay xuống nước, xem thử nhiệt độ nóng hay lạnh.

Chàng đã thử hai trăm bảy mươi sáu lần rồi, nước biển vẫn còn lạnh chứ không ấm.

Chàng đã bắt đầu nóng nảy lên.

Chàng đang nghi ngờ mình có thể lên được đảo hay không.

Chàng đã bắt đầu hối hận, hối hận nhất định kiên trì không cho Sa Mạn theo.

Nếu Sa Mạn còn ở một bên, mặc kệ nước trôi làm sao, mặc kệ nước trôi đi đâu, tốt nhất là trôi đến tận đầu thế giới, trôi đến xứ hạnh phúc, trôi đến Bồng Lai tiên đảo trong truyền thuyết.

Chàng khát vọng được có Sa Mạn bên mình.

Ánh mặt trời sáng lạn làm sao, nước biển một màu xanh đậm, sóng nhẹ lăn tăn, thỉnh thoảng lại xô lên một làn sóng bạc.

Nếu có Sa Mạn bên mình, thật là một chuyện tuyệt vời!

Sa Mạn! Sa Mạn! Chàng đã yêu Sa Mạn rồi sao ?

Chàng bật cười.

Lúc này, thuyền của lão hồ ly chắc đã trở về lại.

Sa Mạn ở trên thuyền lão hồ ly, nàng có đang nhớ đến chàng không ? Hoặc đang ngồi tâm sự với Tiểu Ngọc ? Hoặc đang đùa giỡn với Lão Thực hòa thượng ?

Nghĩ đến Lão Thực hòa thượng, Lục Tiểu Phụng ngồi bật dậy.

Lỡ Lão Thực hòa thượng không lão thực thì làm sao ?

Phách! Phách!

Đây là tiếng động Lục Tiểu Phụng đang vung tay, tự tát cho mình hai cái bạt tai.

Lão Thực hòa thượng có lão thực hay không ? Không chừng y có gian trá với người khác, nhưng Lục Tiểu Phụng làm sao lại đi nghi ngờ y ? Không phải y đã cứu mình và Sa Mạn hay sao ?

Lục Tiểu Phụng lại đưa tay lên, chuẩn bị cho mình thêm hai cái bạt tai nữa, bàn tay của chàng bỗng ngừng ngang giữa không trung.

Bởi vì chàng chợt nhìn thấy một chấm đen lơ mơ xuất hiện ở đằng xa.

Trái tim của Lục Tiểu Phụng nhảy thót lên một cái. Đây có phải là cái đảo chàng đã ở lại lần trước ?

Sao đêm, sao đêm đầy trời.

Sao thật sáng.

Sao thật lung linh.

Ngồi ngắm sao đêm bên bờ biển, thật là một chuyện vô cùng khoan khoái.

Dĩ nhiên, nếu có Sa Mạn bên cạnh, lại càng quá tốt.

Chẳng qua Lục Tiểu Phụng cũng không thấy có gì thất vọng lắm.

Bởi vì, chàng phải nghĩ cho ra rõ ràng một chuyện, trước khi mặt trời ló dạng.

Chuyện dính líu tới Nhạc Dương, dính líu tới lão đầu, dính líu tới Cung Cửu, dính líu tới Ngưu Nhục Thang, dính líu tới những đồ trân bảo bị thất lạc, dính líu tới ba trăm lẻ ba tay vũ lâm cao thủ.

Sắp phải đến lúc giải quyết một vấn đề nào đó, biểu hiện của Lục Tiểu Phụng, trước giờ vốn là biểu hiện của một kẻ đại trượng phu.

Nắm lấy được, buông ra được.

Quan trọng nhất là, có thể quên đi được tình, bỏ đi được ái.

Đây là bản sắc của một kẻ anh hùng.

Lúc phải đối diện với kẻ địch, nếu một người còn cứ nhần nhì, lưu luyến ái tình, người đó sẽ bị địch thủ đánh bại.

Lục Tiểu Phụng chưa từng bị đánh bại.

Lục Tiểu Phụng chỉ những lúc tình yêu, nói chuyện tình yêu, chỉ những lúc triền miên mới triền miên.

Hiện tại là lúc phải phân biệt rõ ràng hai chuyện tình yêu, đối địch.

Vì vậy dù Sa Mạn không có một bên, chàng không hề cảm thấy thất vọng.

Chàng đang nghĩ đến một trăm lẻ ba người bị thất tung.

Một trăm lẻ ba người này, nhất định còn ở trên đảo, có điều bọn họ đã mất đi năng lực để hoạt động.

Mỗi ngày chỉ ăn có một muống canh thịt bò, tay chân còn có năng lực đâu ra mà hoạt động ?

Ngưu Nhục Thang đôi đũa họ như vậy, là có ý gì ?

Tại sao cô ta không giết quách bọn họ cho xong chuyện ?

Để cho bọn họ còn thoi thóp sống qua ngày, mục đích để làm gì ?

Chàng nghĩ đến số kim ngân châu báu giá trị ba ngàn năm trăm vạn lượng
Một số tiền thật khổng lồ!

Một vụ án thật lớn lao!

Rõ ràng, chủ mưu của vụ án này, nhất định là lão đầu.

Nhạc Dương chỉ bắt quá là một tên tiểu tốt vận chuyển hàng về đảo thế thôi, trong vụ án này, y không phải là một nhân vật quan trọng.

Nhân vật quan trọng chỉ có hai người.

Lão đầu và Cung Cửu.

Lão đầu là chủ mưu, Cung Cửu là kẻ chấp hành.

Có bao nhiêu là tay cao thủ trên đảo, muốn cướp những đồ châu báu đó, thật tình chỉ là chuyện nhấc bàn tay.

Nhưng điều trọng yếu không phải ở đó.

Lục Tiểu Phụng sực nhớ đến một câu nói.

Câu nói của lão đầu.

Phương pháp giết người chỉ có một loại.

Giết người xong, không những phải toàn thân thoái lui, còn phải không để lại bất cứ dấu vết gì, công cụ giết người tuy nhiều, phương pháp chính xác nhất chỉ có một thứ.

Đây không những phải cần một tài năng lớn lao, mà còn phải cần một kế hoạch chu mật, nhẫn nại và trí tuệ.

Lão đầu là người đã giết Thôi Thành ?

Không thể vậy, lão đầu chẳng cần phải tự mình ra tay. có phải Cung Cửu ?

Chắc phải là y. Nhưng mà, y giết Thôi Thành bằng cách nào ?

Bên ngoài mật thất của Thôi Thành, có năm cái cửa sắt được phòng thủ nghiêm mật, được phép ra vào, chỉ có Trình Trung và Hồng Châu.

Có phải Cung Cửu đã mua chuộc Trình Trung và Hồng Châu giết Thôi Thành đi không ?

Rất có thể. Nhưng tại sao y lọt vào mật thất rồi, Trình Trung và Hồng Châu đều đã bị giết ?

Bọn họ nhất định không thể nào tự sát được!

Mà bức tường bốn bên, đều làm bằng đá hoa cương, cửa sắt không những lúc nào cũng có người thay phiên nhau canh gác, còn có khóa cửa do thợ khóa danh tiếng làm ra.

Bảo vệ nghiêm mật như vậy, còn ai có thể vào đó giết người ?

Chỉ có một hạng người có thể vào đó được, người có thể ẩn hình.

Đúng, người ẩn hình. Lục Tiểu Phụng phấn khởi tinh thần! Chàng biết, chỉ có lão đầu biết người đó ẩn hình ra sao.

Vì vậy, sáng sớm mai, chuyện đầu tiên chàng phải làm là đi tìm lão đầu.

Hiện tại chàng cần phải được ngủ cho đầy đủ.

Bình minh ló dạng.

Ánh mặt trời làm Lục Tiểu Phụng mở bừng mắt ra.

Chàng đứng thẳng dậy, hoạt động một lát cho giãn nở gân cốt, chàng phát hiện ra đêm qua ngủ thật ngon, hiện tại tinh thần của mình rất phấn khởi.

Chàng bước mạnh về phía trước, lại chỗ vách núi có mọc đầy những dây đằng la, vạch đằng la ra, đi về phía thảm cỏ xanh mượt.

Cỏ xanh, nước chảy, tất cả đều giống như thuở nào, trừ một chỗ.

Lần này không có Nhạc Dương đứng đó nghênh đón chàng.

Không những không có Nhạc Dương, ngay cả một bóng người cũng không.

Yên lặng, yên lặng đến lạ lùng.

Trừ tiếng nước chảy tong tong ra, Lục Tiểu Phụng cơ hồ còn nghe được tiếng hoa đang nở.

- Yên lặng đến có thể nghe được tiếng hoa nở trong cỏ, có phải không ?

Lục Tiểu Phụng bị tiếng nói làm giật bắn cả mình lên.

Chàng quay người lại nhìn, lập tức thấy người vừa nói.

Vẫn khuôn mặt tròn tròn, cái đầu hơi súi, gương mặt vẫn đầy nụ cười rất hòa ái, vẫn bộ đồ chất liệu rất quý trên người.

Lão đầu.

Lục Tiểu Phụng nhìn lão đầu, mỉm cười nói:

- Ông xuất hiện ra, vẫn đột ngột như tự nhiên mà lại.

Lão đầu nói:

- Lần trước những chuyện ông thấy qua, ông cho là rất kỳ quái ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Kỳ quái vô cùng.

Lão đầu nói:

- Cái đảo này có phải là thần bí lắm không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thần bí vô cùng.

Lão đầu nói:

- Tôi là chủ nhân của cái đảo này.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy dĩ nhiên là ông rất thần bí.

Lão đầu nói:

- Không sai tí nào.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông biết được tôi trở lại lần này, mục đích là gì không ?

Lão đầu nói:

- Dĩ nhiên là tôi biết, ông có nhiều câu hỏi, phải cần hỏi tôi mới xong.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông có trả lời giúp tôi được không ?

Lão đầu nói:

- Ông nghĩ sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

Lão đầu hỏi:

- Tại sao sẽ trả lời ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lấy vũ công, trí tuệ của ông ra mà nói, ông cần gì phải giấu chuyện gì.

Lão đầu nói:

- Ông nói rất đúng, chỉ có điều, tôi còn ôm một hy vọng nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hy vọng gì ?

Lão đầu nói:

- Tôi hy vọng ông về lại đây nói cho tôi biết một chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì ?

Lão đầu nói:

- Chuyện ông bằng lòng gia nhập vào nghề chúng tôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi chỉ có thể làm ông thất vọng thôi.

Lão đầu nói:

- Tôi biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ông biết ?

Lão đầu nói:

- Bởi vì chỉ có mình ông trở lại.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ?

Lão đầu nói:

- Nếu ông chịu gia nhập vào nghề chúng tôi, ông đã đem Sa Mạn về theo, nhưng ông không đem theo.

Lão ta lộ vẻ hơi thương tiếc, rồi nói tiếp:

- Tôi hy vọng sự thất vọng của tôi chỉ là tạm thời.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chuyện hy vọng của ông, tôi rất tiếc không thể nói ừ được với ông.

Lão đầu gật gật đầu nói:

- Tôi biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông lại biết nữa ?

Lão đầu nói:

- Bởi vì ông không phải là ai khác, ông là Lục Tiểu Phụng. Lục Tiểu Phụng là người rất thủ tín.

Lục Tiểu Phụng trong lòng rất cao hứng, người khác tán thưởng, chàng không cảm thấy gì, cái lão đầu kỳ nhân khoáng tuyệt cổ kim này nói như vậy, làm sao chàng không cao hứng ?

Lão đầu lại nói tiếp:

- Ông thoát được khỏi tay Cung Cửu, tôi tin là, trí tuệ của ông còn cao hơn cả tôi, tôi tin là, ông nghĩ ra được rất nhiều đường dây manh mối liên hệ tới những đồ châu báu vị thất lạc.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tmà bán cho ôi chỉ biết một chuyện.

Lão đầu hỏi:

- Chuyện gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vụ án đó ông là người nghĩ ra kế hoạch, châu báu và những người thất tung đang ở trên đảo.

Lão đầu nói:

- Ông nói chỉ đúng một nửa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nửa nào ?

Lão đầu nói:

- Nửa đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ý của ông là, châu báu và người không còn ở trên đảo.

Lão đầu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cung Cửu đã đem châu báu và người trở về lại sao ?

Lão đầu nói:

- Người, Cung Cửu còn tính chuyện khác, châu báu, phải đem bán đi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Một mình y làm sao được ?

Lão đầu nói:

- Không phải một người, rất nhiều người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thảo nào mà nơi đây chẳng còn ai, thì ra bọn họ đều đi làm chuyện đó cả.

Lão đầu nói:

- Vì vậy, trong tâm mục của tôi, người lý tưởng nhất kế thừa tôi chỉ có một người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai ?

Lão đầu nói:

- Ông.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao chỉ là tôi thôi ?

Lão đầu nói:

- Vì bọn họ đều không chịu được tịch mịch. Những người ăn nhiều uống nhiều, chơi nhiều, giỡn nhiều, rất dễ dàng bị người khác khống chế.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đối với ông, không phải đó là lý tưởng nhất sao ?

Lão đầu nói:

- Rất lý tưởng, nhưng mà tôi sẽ rất tịch mịch.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bởi vì ông tìm không ra người kế thừa ông, người sẽ lãnh đạo sau này ?

Lão đầu nói:

- Vì vậy, tôi rất thích ông.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười không nói gì.

Lão đầu nói:

- Ông có nghi vấn gì để hỏi về vụ án ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lấy nhân vật và vũ công của các ông, tôi biết, muốn cướp vụ án này chỉ là chuyện trở bàn tay, vì vậy, tôi chỉ có một chuyện nghĩ không ra.

Lão đầu nói:

- Chuyện gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cái chết của Thôi Thành.

Lão đầu cười nói:

- Ông còn nhớ tôi nói về người ẩn hình với ông không ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu nói:

- Ý của tôi là, người giết Thôi Thành, làm cách nào ẩn hình được ?

Lão đầu không trả lời.

Lục Tiểu Phụng cũng không hỏi thêm.

Lục Tiểu Phụng biết, hạng người như lão đầu, nếu muốn nói ra, lão ta đã không do dự gì cả, nếu không muốn nói ra, có hỏi gì cũng hỏi không ra.

Vì vậy chàng bồi lão đầu ngồi uống rượu nói chuyện giải buồn.

Thuyền từ từ ra biển, Lục Tiểu Phụng đứng cuối thuyền, nhìn bóng lão đầu đang đứng giữa trời, tà áo bay lất phất trong gió biển, trong lòng chàng đang suy ngẫm câu nói cuối cùng của lão đầu:

- Tiền đồ hiểm ác, xin ông bảo trọng.